

Arrest

nr. 288 201 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gelet op de terechtzitting van 10 maart 2023 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat A. BOTTELIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van zijn tweede verzoek verklaart verzoeker dat de problemen waarover hij het in zijn eerste verzoek had, nog steeds aanwezig zijn en niet zijn opgelost. Het gevaar is nog niet geweken. Hij vreest nog steeds dat hij of één van zijn gezinsleden door onbekenden zal worden ontvoerd en/of gedood. Zijn vader heeft een trombose gehad en kampt met hartproblemen. Hij wijt dit aan zijn problemen en vermoedt dat hij bepaalde feiten achterhoudt om hem te beschermen. Zijn vader heeft in maart 2022 een klacht neergelegd tegen de mensen die bedreigingen uitten en er werd een arrestatiebevel ten opzichte van onbekenden uitgevaardigd. Hij legt kopieën voor van deze twee documenten ter staving van zijn huidig verzoek. Tevens legt hij een usb-stick voor waar een video op te zien is in verband met bombardementen in zijn streek. Hij verklaart dat er verschillende groeperingen aanwezig zijn en dat zijn streek regelmatig door Turkse vliegtuigen wordt gebombardeerd. Hij wil hier in België werken en zijn kinderen gelukkig maken.

In het kader van haar tweede verzoek verklaart verzoekster dat de problemen waarover zij het in haar eerste verzoek had, nog steeds actueel zijn en dat zij nog steeds vrezen ontvoerd of gedood te worden. Zij verwijst hiervoor naar de verklaringen en documenten die haar echtgenoot voorlegde. Zij beweert dat haar schoonvader werd bedreigd omwille van hun problemen. Hierop diende haar schoonvader een klacht in. Zij is niet op de hoogte van de inhoud hiervan, maar begreep dat haar schoonouders werden lastiggevallen omdat men naar hen kwam vragen. Zij verklaart zwanger te zijn en psychologische problemen te ondervinden, hetgeen zij attesteert met verschillende psycho-medische documenten.

In het kader van hun eerste verzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van hun relaas. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 266 082 van 23 december 2021.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet

bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Verzoekers gaan in hun verzoekschrift immers niet of nauwelijks (concreet) in op de concrete motieven in de bestreden beslissingen, doch zij beperken zich daarentegen louter tot het kort herhalen van hun reeds eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter de motieven in de bestreden beslissingen geenszins weerleggen of ontkrachten.

5. De Raad wijst er op dat verzoekers heden verder borduren op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekers in het kader van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen hebben afgelegd en documenten hebben voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun initiële relaas.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 585 legt de eed af en tolkt Sourani – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stellen dat de stukken die zij thans hebben bijgebracht – met name een arrestatiebevel, een verklaring van de burgemeester en een filmpje van een bombardement in hun regio – volstaan om een erkenning als vluchteling te rechtvaardigen. Zij stellen dat zij zijn tegemoetgekomen aan de verwachting stukken bij te brengen en stellen dat, voor zover zou worden geoordeeld dat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben, dit nog niet leidt tot het besluit dat de inhoud ervan niet overeenstemt met de werkelijkheid. De verzoekende partijen benadrukken de landeninformatie van EASO waarnaar zij verwijzen in hun verzoekschrift en stellen dat hieruit blijkt dat hun regio van herkomst – het district Zakho in de provincie Dohuk – wordt geteisterd door willekeurig geweld. Eerste verzoeker stelt nog dat zijn regio op zich een mooie streek is, maar dat hij er persoonlijk wordt bedreigd; tweede verzoekster benadrukt dat zij in eerste instantie haar kinderen wil beschermen.”

4. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat *“na grondige analyse van de beschikbare informatie [de commissaris-generaal] tot de conclusie [is] gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad herinnert eraan dat om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, er rekening moet worden gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EUAA, *Qualification for International Protection Judicial analysis*, Second edition, 2023, p. 219).

In casu is de daadwerkelijke bestemming van de verzoekende partijen hun regio van herkomst, met name het dorp Batifa, in het district Zakho van de provincie Dohuk, waarvan zij verklaren afkomstig te zijn en hetgeen in deze stand van zaken ook niet wordt betwist.

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter niet dat de commissaris-generaal specifiek rekening heeft gehouden met de daadwerkelijke bestemming van verzoekende partijen bij terugkeer naar Irak, in casu het district Zakho. De commissaris-generaal heeft enkel verwezen naar de veiligheidssituatie in Noord-Irak en de provincie Dohuk in het algemeen, zonder nader in te gaan op de concrete veiligheidssituatie in het district Zakho.

De Raad stelt immers vast, zoals de verzoekende partijen in wezen terecht benadrukken, dat de districten Amedi en Zakho gelegen in de provincie Dohuk, blijkens de EASO *“Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021, de enige gebieden zijn in Noord-Irak die worden aangemerkt als gebieden waar de mate van het willekeurig geweld hoog is zodat een lager niveau van individuele elementen is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar deze districten terugkeert een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel er in het district Zakho geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het district Zakho louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, blijkt alleszins dat het niveau van het willekeurig geweld aldaar als hoog wordt aangeduid (EASO *“Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021, p. 35-36; 137-138).

De verzoekende partijen hebben een usb-stick voorgelegd met betrekking tot bombardementen in hun streek, waarop verschillende slachtoffers te zien zijn (AD CGVS, 2de VIB, stuk 4, map met documenten). In het administratief dossier bevindt zich ook een persartikel van 25 februari 2022 waaruit blijkt dat Batifa van 24 op 25 februari 2022 gedurende 13 uren werd gebombardeerd door Turkse artillerie. Er vielen geen burgerslachtoffers maar er was wel uitgebreide schade aan wijngaarden en landbouwgronden (AD CGVS, 2de VIB, stuk 5, map met landeninformatie).

Het argument in de bestreden beslissingen dat het aantal burgerslachtoffers beperkt zou blijven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de mate van het willekeurig geweld in het district Zakho als hoog wordt aangemerkt in de EASO *“Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021, die is gebaseerd op de EASO *“Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020, en dat bij luchtaanvallen en grondgevechten in die regio ook regelmatig burgers om het leven komen (zie COI Focus *“Irak: Veiligheidssituatie”* van 24 november 2021, p. 119).

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of er voor de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit de hoge mate van het willekeurig geweld in het district Zakho voor hen dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar dit district een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de met het onderzoek belaste instanties het beschermingsverzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordelen en rekening houden met, onder meer, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen: *“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

Uit een algemene verwijzing naar de provincie Dohuk blijkt wederom niet dat de commissaris-generaal concreet rekening heeft gehouden met de daadwerkelijke bestemming van verzoekende partijen, in casu het district Zakho, en de specifieke situatie aldaar waar de mate van het willekeurig geweld hoog is zodat een lager niveau van individuele elementen is vereist om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Bijgevolg blijkt evenmin dat de commissaris-generaal de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen op correcte wijze heeft afgewogen tegen de hoge mate van het willekeurig geweld in het district Zakho.

De Raad meent dat de situatie van de verzoekende partijen in het licht van de specifieke veiligheidssituatie in hun regio van herkomst en dus daadwerkelijke bestemming, in casu het district Zakho, dan ook niet volledig en zorgvuldig is beoordeeld. De Raad wijst erop verder op dat de tweede verzoekende partij verklaarde zwanger te zijn en psychologische problemen te ondervinden (AD CGVS, 2de VIB, verklaring volgend verzoek S.A.M.S). Inmiddels hebben verzoekende partijen vier kleine kinderen, waaronder een baby.

Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat een verder en grondig onderzoek nodig is.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt ingenomen in de beschikking van 19 januari 2023.

5. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting alsook het ontbreken van de nodige onderzoeksbevoegdheid, beschikt de Raad niet over essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 juli 2022 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES